

– Igen, de természetesen nem csak mi fogunk majd ott muzsikálni. Egyébként az az épület végre már saját otthonként szolgál számunkra, ahol számos helyszínt, az öltözőket, a próbaszobákat, a kottatárat is a mi igényeink alapján készítik el, s mi leszünk a Nemzeti Koncertterem üzemeltetői.

– *Miért éri meg az államnak, hogy inkább kht-ként működtessen egy együttest, mint továbbra is nemzeti alapintézményként?*

– A Kht-s forma szabadabb gazdálkodást jelent, a pénzeszközöket valóban rugalmasabban, célirányosabban lehet kezelni, míg a kincstári rendszerben rendkívül nagy a merevség, havi bontásban érkeznek a különböző összegek. A kht. esetében vonzóbb feltételeket lehet kínálni a mecénásoknak, szponzoroknak. A közhasznú társaság egyébként úgy működik, akár egy Kft, csak a keletkező profitot vissza kell forgatni.

– *A muzsikuskok és természetesen a Nemzeti Énekhar tagjai, januártól már nem közalkalmazottak, hanem a kht. alkalmazottjai lesznek. Mennyiben változnak így meg a munkafeltételeik, csökken-e azoknak a juttatásoknak a köre, amit eddig kaptak?*

– A szándék az, hogy minden szerzett jog, a kollektív szerződés, a tizenharmadik havi fizetés és egyéb juttatás ugyanúgy megmaradjon a jövőben is, mint eddig. Egy dolog biztosan nem lesz, MÁV arcképes, félárú igazolvány. Természetesen a kht-vá alakuláskor születik majd új kollektív szerződés, új szervezeti szabályzat és új üzleti terv, de mindez kedvező lesz minden itt dolgozó számára. A muzsikuskoknak nem lehet egzisztenciális félelmük, hiszen az alapító minisztériummal több esztendőre köthetünk közhasznú szerződést, s a jövőben is változatlan marad a fizetés, sőt a terv az, hogy ebbe az összegbe az inflációs rátát is beépítjük.

– *Közalkalmazottként azonban védettebbek voltak.*

– Teljesen egyértelmű, hogy a közalkalmazotti jogviszony jelenti a legnagyobb védelmet, de az új, most készülő kollektív szerződés is jelentős biztonságot nyújthat majd. A muzsikuskoknak erről az átalakításról azt mondtam, olyan ez, mintha a hagyományos üzemű autót turbóra cserélnénk, vagy hogyha a vonatról átszállnánk egy gépkocsiba.

– *S hogy állnak az eddigi, elbocsátások miatti munkaügyi perek?*

– A bíróság eddig másodfokon két ítéletet hozott, s ezekben helyt adott a felpere-seknek. Az ítélet szerint jogtalan volt az elbocsátásuk, így az intézménytől megkapják a jogszabályban előírt összeget, de a visszahelyezésüket a bíróság elutasította. Összesen hat ilyen per zajlik s van egy másik munkaügyi eljárás is, amelyet mi nyertünk meg.

– *Hogyan folytatódik a jövőben a meghallgatási rendszer, hiszen most a nemzeti intézménynél mindezt miniszteri rendelet szabályozta? Mi lesz a kht-nél?*

– Megállapodtunk az érdekvédelemmel abban, hogy a jelenlegi minősítést belső szabályozásként folytatjuk, s okulva az eddigi tanulságokból, átalakítjuk, szélesítjük a bírálat alapjait. A minősítésre elvileg kétfévente kerül majd sor, de minden muzsikusk kérhet új minősítést, ha jobbnak ítéli teljesítményét az előzőleg megállapítottátnál.

R. Zs.

Búcsú Székely Zoltántól (1903–2001)

1919 őszén egy mindössze 16-éves gimnazista, Székely Zoltán nevezetű, belépett a Hubay-„művek” kapuján. Vagyis Hubay Jenő művészképző osztályába, amely valóban kiérdemelte a „művek” meghatározást, hiszen Szigeti Józseftől Zathureczky Edéig, Székely Zoltántól Lengyel Gabrielláig szinte nagyüzemi módszerekkel, futószalagon gyártotta világra szóló hegedűsök egész sorát. Székely két tanévet töltött a Hubay-osztályban. Növendékkoncerten játszott Brahms Hegedűversenyét (1920. április 25.), Hermann Pál csellistával, testilelki jóbarátjával Brahms Kettősversenyét (1921. február 25.), végül, mielőtt a Zeneakadémiát elhagyta, mestervizsgaként, egy Bach-szólószonáta Andante és Presto tételét, Hubay 1907-ből való, op. 101 jelzésű 4. Hegedűversenyét és Joachim József variációit.

Közben zeneszerzést is tanult a Zene-művészeti Főiskoláról éppen kitiltott Ko-

dály Zoltánnál. Hermann Pállal együtt látogatták magánóráit Kodály Áldás utcai otthonában. Nem számított ritkaságnak ama korban, hogy hangszeres előadóművészek készülő fiatal muzsikuskok kompozíciót is tanuljanak. Kodályhoz is járt Gát József, Kentner Lajos, Wehner Tibor pianistánk, a hegedűs-brácsás Lehner Jenő, ki csakhamar Rudolf Kolisch nevezetes Wiener Quartettjének lett tagja s Amerikában várta nagy karrier, a fuvolás Jeney Zoltán (hogy csupán néhány nevet említsek).

A zeneszerzés-stúdió-célja jellemzően az volt, hogy a hangszeresek többet tudjanak meg a zenéről annál, amit fő-tárgy-tanáruktól elleshettek. Székely Zoltán, legalábbis pályakezdése idején, kivétel e sorban, mivel ő valóban komponált. Hegedű-szólószonátát (Op. 1), Polyphon et Homophon címmel hegedű-gordonka duót (op. 2), – utóbbit, meglehet, Kodály

Duójának inspirációjára. E két kompozícióját a 20-as években megjelentette a kor egyik legfontosabb kortárs zenei kiadója, a bécsi Universal Edition. Vonósnégyese, Gordonkaversenye kézirat, hogy előadták-e egyáltalán, nem tudom. Azt azonban igen, hogy Szólószonátáját maga mutatta be az Új Zene Nemzetközi Társasága (IGNM, ISCM) velencei kamarazene fesztiválján, 1925-ben. A kor egyetlen nemzetközi műsorú fesztiválja volt ez, első éveiben csak új kamarazenét mutatott be. 1925-ben kísérletképp, egyetlen évre ketté vált a zeneünnepp. Kamarazene a lagúnák közt, zenekari művek Prágában. Székely darabját rokonszenvező érdeklődéssel hallgatta Velencében Igor Stravinsky és Arnold Schoenberg, a múlt század két óriása, ki épp ott és akkor veszett össze látványosan. (Mint nem túlságosan ismert itáliai epizódot, itt említem meg, hogy 1929 őszén maga Mussolini, aki va-

lamilyen szinten hegedült, fogadta Rómában Székely Zoltánt s neki – a Pesti Napló 1929. november 22-i száma tudatja – nagy elismeréssel nyilatkozott Bartókról.)

A 20. század három klasszikusa közül, legkorábban Bartók ismerte fel Székely Zoltán nem-köznapi tehetségét. Figyelmét Kodály irányította a fiatal, épp, hogy végzett hegedűsre. 1921-ben és 22-ben mindjárt három budapesti Bartók-estnek volt vonós közreműködője. Játsozták Debussy Szonátáját (1921. április 23.) a Zeneakadémián, majd a zsúfolásig megtelt Vigadóban Bach E-dúr szonátáját, Szymanowski Három mithosát (1921. november 12.), harmadjára Ernest Bloch brácsa-zongora Szvitjét (1922. január 18.). Meglehet, ez volt a hegedűművész egyetlen nyilvános brácsaprodukciója. Bővítményként hozzá kell fűznöm, az idő tájt a két vonós hangszer még nem adta be a válópert. Például: Szerémi Gusztáv, az operazenekar brácsaszólamának vezetője hegedűsöket tanított a Zeneakadémián.

E három hangversenyt bízást tekinthetjük Székely Zoltán nyilvános bemutatkozásának. A kritikák szerint „tehetséges gyermekhegedűs”, „bízató tehetség”, „elsőrangú hegedűs”, „derék fiatal hegedűs”, „kiváló hegedűs”, olvasni a „kitűnő képzettségű, tehetséges Székely Zoltán”-ról.

Zenekritikus eleim tudni vélték: Svájcba készül. Valóban külföldre tartott, de Hollandiát választotta 1922-ben. Nem volt ebben semmi rendkívüli akkoriban. Ötcsillagos vonósokban, pianistákban, énekesekben oly hihetetlen túltermelés volt az országban, ebben a kicsiny országban, hogy roppant méretű volt a megélhetési kivándorlás Európába de az Atlanti Óceán túlpártjára is.

Úgy 26 éves korára a hollanddá nem vált magyart Európa nagyvárosai ünnepték (Anglia, Francia-, Német-, Olaszország), Budapestnek is szívesen látott, illetve hallott vendége. Hegedű ügyekben ugyan cseppet sem vagyok autentikus – a vonóscsalád az egyetlen hangszercsoport, amelyet még a legdilettánsabb fokon sem

tudtam megszólaltatni soha; csupán a tokja, az járt olykor, hölgyeket megillető lovagi szolgálatként a kezemben, lett légyen beltartalma hegedű vagy akár sárgaborsó. Nem tartom magam tehát illetékesnek, miként Kárpáti János, vagy Kroó

cok (1915) – eredeti címében a „magyarországi” határozó is szerepelt, ezt Trianon után törtölte kényszerűen és tényszerűen a zeneszerző – javarészt hegedűs népzene-szek dallamainak feldolgozása? Akár ismerhette is a forrást, hisz Bartók kedvtelve forgatta le jó embereinek a népzenei gyűjtését rögzítő fonográfhangereket. Nos, ha így, ha úgy, Székely Zoltán legkésőbb 1925-ben átírta e művet hegedűre és zongorára. Ő is mutatta be 1925. október 5-én Arnheim holland városkában, a szintén Kodály-tanítvány Frid Géza pianista közreműködésével. Az átiratot maga a szerző hitelesítette: „Székely Zoltán, egy elsőrangú fiatal hegedűsünk, írta át nagyon ügyesen” (levél, 1926. szeptember 18.). Az átdolgozó érdeme, hogy a transzkripció mindmáig roppant népszerű pódiumdarab.

Ezt a változatot 1926-ban kinyomtatták, Székely hegedűgordonka átiratát nem. E verziót, melyre Bartók bizonyonnyal áldását adta, Európaszerte játszotta hegedűművészsünk és szintén külföldre elszármazott csellista barátja Hermann Pál, kit Toulouse-ban 1944-ben mérszároltak le a nácik. Ennek az átiratnak Kölnben, 1926-ban volt a bemutatója, Magyarországon soha nem volt hallható, mivel a két művész egyidőben nem járt haza sosem, a kotta pedig nyomdafestéket nem látott. Érdeklődtem Székely Zoltánnál, megvan-e a hangjegyek, 1974. december 4-én kelt azonnali válasza szerint

„A kéziratot sehol nem találok. Ha még előkerül, akkor szívesen küldök egy kópiát.” Nos, az nem került elő, elveszett, vagy lappang mindmáig. E levélből tudom, a hegedű-cselló változatot Bartók soha nem hallotta, mert nem járt arrafelé, ahol a Székely-Hermann duó műsorára tűzte. A levél tájékoztatott, sokfelé játszották ezt a kétvonós-változatot. Magam teszem hozzá, Hermann Pál, a „zongorapótlék” félelmetesen biztos és tévedhetetlen akkordjátékos volt csellista létére. Kerpely Jenőt illető minden nagyrabecsülés mellett Hermann volt az első csellista, aki technikailag – volt vagy 18 éves

Ára 3 korona.

FODOR HANGVERSENYIRODA IV. VÁCZI-UTCA 1.
(Bányakereskedés) Telefon: 88-61.

Szerdán, 1922. január 18-án este fél 6 órakor
a fővárosi Vigadó nagytermében

BARTÓK BÉLA
zongora- és szerzői eslje
SZÉKELY ZOLTÁN közreműködésével.

MŰSOR

1. DEBUSSY Préludes.
1. Danseuses de Delphes.
2. La puerta del Vino. (Habánera.)
3. Les Iées sont d'exquises danseuses.
4. „General Lavine” eccentric (Cake-Walk).
5. Des pas sur la neige.
6. La sérénade interrompue.
7. Les collines d'Anacapri.

2. BARTÓK 8 zongoradarab magyar népdalok fölött, op. 21. (Első előadás)
Andante (attacca) — Allegro capriccioso. — Lento (attacca) — Allegretto scherzando (attacca). Vivace. Allegretto rubato. Lento (attacca). Allegro vivace.

S Z Ő N E T.

3. BLOCH-ERNEST. Suite zongorára és violára.
(Budapesti először.)
1. Lento. 2. Allegro ironico.
3. Lento. 4. Molto vivo.

A „Bösendorfer”-féle hangverseny-zongorát CHIMEI. J. és FIA cég szállította.

György legitim mód tarthatja – tarhatta magát, kiadós hegedűs stúdió munkáján. De talán helytálló, ha azt mondom, a két világháború között Székely Zoltánhoz fogható hegedűművész Hollandiában nem élt.

Kilométerben tetemes távolság választja el Németalföldet a Kárpát-medencétől, szellemileg semmi. Székely Zoltán Bartók partnere, barátja volt és maradt kettejük élete fogytaig. 1945-től posztumusz s egyoldalú barátság, míg meg nem szakadt 93-ig évében, 2001. októberében e zseniális hegedűs élete.

Tudta-e Székely, vagy sem, hogy Bartók kis zongoraciklusa, a Román népi tán-

– meg tudta oldani Kodály op. 8. Csellószonátájának kéztörő akkordmeneteit.

(Mint antihegedűs, zárójelbe teszem a kérdést, választ hozzáértőktől remélve: volt-e hatással Bartók írásmódjára a Hubay-iskola jobb- és balkéztechnikája, egész hangszerkezelése. Zongorakísérőként, kamarazenei partnerként – és ez független attól, hogy éppen milyen személyes viszonyban volt a magyar hegedűpápával – túlnyomó többségben Hubayszákkal muzsikált. Laza névsor, bizonyára nem teljes: Vecsey, Waldbauer, Geyer Stefi, Székely, Gertler, Arányi Jelly, Szigeti, Zathureczky. Legalább 150 közös hangversenye volt a felsoroltakkal, nagyságrenddel kevesebb más hegedűs iskolák neveltjeivel. Mármost, gondolva a közös próbákra is, alig hihető, hogy kottaíró tollába, akár tudat alatt, ne hagyott volna semmi nyomot a Hubay technika.)

Bartók nem felejtette el tizenéves hegedűsét a későbbiekben sem. A 20-as évek derekán ő ajánlotta Dohnányinak, bízza Székelyre Hegedűversenyének előadását a Berlinben rendezett Dohnányi-Festen. A BBC-ben adott hangversenyeire ismételtelen és eredményesen ajánlotta partneréül Székely Zoltánt.

Két kompozíciót kapott tőle a Hollandiába települt magyar, kinek repertoárján valamennyi érettkori hegedűs műve szerepelt; a két hegedű-zongora szonáta is, amit nem éppen sok hegedűs tudott-akart eljátszani a 20-as, 30-as években. Székely Zoltánnak dedikálta 2. hegedű-zongora rapszódiját. A címzett Amszterdamban, Frid Géza közreműködésével, 1928. november 19-én mutatta be. A mű hangszerelt változatának budapesti ősbemutatóján, 1929. november 26-án, a Filharmonikusok élén maga Dohnányi szolgáltatta Székely Zoltánnak a kíséretet. „Az újdonság tolmácsolója, a fiatal magyar hegedűs-gárda legkimagaslóbb tehetsége, Székely Zoltán, rendkívül muzikális, pompásan meg tudta éreztetni

a kompozíció monumentális zenei feszültségét. Nem hiába dedikálta ő neki Bartók ezt a rapszodiát: a fiatal művész technikai nehézségeket szinte nem is ismerő, eszményien kiegyenlített hegedűstílus, pözmentes, lehangadt interpretáló-

(1937–1938), „Székely Zoltánnak, kedves barátomnak” szóló dedikációval. Bartóknál nyomatékos jelentősége van a kimondott, még inkább a leírt-kinyomtatott szónak. Amennyire tudom, a „kedves barátomnak” fordulat ajánlásai közt egyedül ezen a kottán olvasható.

Kért versenyművet Bartóktól Székely. Nem tudhatom, hogy a „kérvénynek” csupán eszmei, vagy pénzügyi háttere is volt-e. Székely bizonyára nem volt oly vagyonos, mint a svájci gyógyszergyártó óriáshoz nősülő Paul Sacher karmester, a Zene, a Kétzongorás szonáta, a Divertimento megrendelője, Benny Goodman, a jazz-klarinét királya (Kontrasztok), Koussevitzky, ki a Concertót rendelte, vagy Menuhin, a Hegedű szólószonáta megbízója – ők fizettek, mind. A lényeg, hogy a Hegedűverseny megszületett.

Levélbeli nyoma is van annak, mennyire számított, sőt épített Bartók kedves barátjának tapasztalataira. A bemutató dátuma: 1939. március 23. Mengelberg vezényletével a Concertgebouw Zenekar működött közre. Frid Géza emlékezett rá, hogy Bartók januárban megküldte a partitúrát és a zongorakivonatot (nyilván a Lichtpaus-ról, vagyis pauszpapírról készült sokszorosítás példányát; a pauszpapír amúgy mérnöki használatra készült, hogy a tervrajzokat másolhassák, szükség szerinti mennyiségben). Néhány héttel a bemutató előtt, március első napjaiban zeneszerző és előadója

Bartók Székely Zoltán hollandiai otthonában

modorának meggyőző komolysága biztosította a premier teljes sikerét.” (Tóth Aladár, Pesti Napló 1929. november 26.)

Székely – s Frid Géza – kulcsfigurája volt a 30-as évek derekán megélénkült hollandiai Bartók-kultusznak. A zeneszerző élvezte hegedűse otthonának vendégszeretétét is, nemegyszer lakott náluk. 1935 januárjában, bizonyára válogatott meghívott hallgatóságnak ott tartott előadást, népzenei témában.

Kapcsolatuk koronája minden bizonynyal Bartók „nagy” hegedűversenye

közösen munkálkodott Párizsban a versenymű megoldásain. Nyilván hallgattak egymás javaslatára, a Hegedűverseny, ahogy Székely Zoltán játszotta, ilyenformán abszolút autenticitást élvez.

A bemutatón Bartók nem volt jelen; Pásztory Dittával kétzongorás hangversenyen lépett a Zeneakadémia pódiumára másnap. A holland rádióközvetítést vagy hallotta, vagy nem. Ha így, ha úgy, a Hilversum Rádió hangfelvételt készített a premierről, a 30-as évek hangtechnikai színvonalán. Székely András zenei rendezte

zónék és technikai munkatársainak egy teljes évnyi munkája „bánja”, hogy e becses felvételt kitisztogatták, míg megjelenhetett a Hungaroton Bartók-összkiadásának függelékében. Melegen ajánlom Bartók mai hegedűseinek figyelmébe!

Most pedig hosszú, bár nyomatékos közjáték következik. 1935-ben állt össze Végh Sándor első kamarazenei csapata. Hívták pedig magukat Új Magyar Vonósnégyesnek, mivel a Waldbaur-Kerpely kvartett exportneve Magyar Vonósnégyes volt. Végh, Szervánszky Péter (a zeneszerző öccse), Koromzay Dénes, Palotai Vilmos - ez volt a Bartók V. vonósnégyesének hazai-külföldi előadásaira összeállt társulat névsora. 1937-ben, Párizsban, már Székely Zoltán primátusa alatt mutatták be a Bartók-opuszt. Végh 1940-től a saját neve alatt irányított vonósnégyest, csupa új taggal, s lett világhírű a háború után. Székely Zoltánhoz igazolt Koromzay és Palotai – utóda Magyar Gábor csellista. Kuttner Mihály ült a 2. hegedű pultjához, bár ő karmesteri karrierről is álmodozott. Emlékeimben, igaz, inkább lázálomként él a Székesfővárosi Zenekar (ma: Nemzeti Filharmonikusok) élén, 1948 márciusában adott hangversenye. Budapesten többé nem is vezényelt. Amerikások 1950-től. A Hungarian Quartett nevében, Waldbauerék feloszlása után az „Új” jelző értelme elenyészett.

1910-től Waldbauerék járták Európát - kivéve az I. világháború generálpauzáját. A békeévekben már beszélhetünk magyar kvartett-hegemóniáról (Budapest, Léner, Gertler, Róth vonósnégyes). Székely Zoltán Magyar Vonósnégyese – Végh kamarazene-társaságával – már a harmadik s 1945 után világhegemóniát szerzett nemzedék (hozzájuk sorolhatnánk Tátraikat, ha a történelem nem zárja őket vagy tíz évre karanténba!)

Önmagában ugyan semmit sem magyaráz, de talán motiválja a Magyar Vonósnégyes különleges helyzetét a játéukban egyesülő többféle hagyomány. Ketten folytattak zeneszerzés stúdiumot (Koromzay Siklós Albertnél). Egyesítettek két becses kamarazene-iskolát. Kuttner és Koromzay a Weiner-tanítást tette a közösbe, Magyar Gábor Lajtháét a Nemzeti Zenedéből. Abszolút szólisták ültek a szélső pontokon (Magyar Gábort 1943-ben, a Zeneakadémia Nagytermében hallottam csellózni hegedűművész testvérel, Tamással közös hangversenyén.) Voltaképp Koromzay Dénest is ide sorolhatnám, de

az ő pályakezdekésekor a brácsa távolról sem volt emancipált, elfogadott szólóhangszer.

Nemcsak nevében volt magyar ez az 1972-ig működött vonósnégyes-csoda. Jellemzően honfitársai(n)k voltak tömérdek hanglemezüik vendégei is. Zongorás kamarazenét Szoltsányi Györggyel rögzítettek, Schubert C-dúr kvintettjében Varga László a 2. csellista, működött velük Janzer György. És nevelték Amerikában a 20. század ötödik magyar kvartett-generációját, a többi között a Takács Vonósnégyest. (A negyedik nemzedék – Waldbaueréktől szármítva: a Bartók-kamarazenetársaság, mint csúcs). Kiváltképp Székely és Koromzay pedagógiájának köszönhetünk sokat.

Ünnep volt, sajnos, ritka ünnep, ha útbajították a Zeneakadémiát. Sajnos, mindössze kétszer találkoztam velük: 1963 márciusában és 1969 áprilisában. Haydn, Mozart, Beethoven, Schubert, Debussy, Bartók. A vonósnégyes-irodalom kvintesszenciája, feledhetetlen szépség és igazmondás jegyében. Mintha most is hallanám a Bartók IV. szordinós Prestissimo-jának lidércfényű hangzását, a Beethoven a-moll fájdalmas lassúját, Schubert d-moll (A halál és a lányka) vonósnégyesének lüktető ritmusait a fináléban.

Hanem Székely Zoltán, ki ifjabb éveiben számtalanszor megmutatta magát szólistaként-szonátázóként Budapesten, majd elhozta létező legbensőségesebb, mindmáig túl nem szárnyalt, vonósnégyesjátékot is, még tartogatott számunkra mondanivalót. Meg nem fejthetem, ő érezte-e adósságnak, vagy mi véltük úgy, hogy adósai vagyunk. Bárhogy is történt, 1977. szeptember 26-án az Erkel-színházban eljátszotta az ő Hegedűversenyét, a néki írt nagy Bartók-opuszt, mégpedig sokféle jogon. Részint, mint inspiráló, részint, mint quasi társszerző, kinek javaslatára Bartók a partitúrában sok mindent módosított s írt a fináléhoz új kódát, részint – de nem utolsó sorban –, mint egyetlen hegedűs, aki a zeneszerzővel együtt munkálkodva és vele egyetértésre jutva dolgozta ki ezt az interpretációt.

Nem szokásom magamra hivatkozni, hivalkodni – remélem – kiváltképp nem, most mégis Breuert idézek: „*Ha összevetjük a mostani hangverseny-előadást a bemutatókról készült hanglemezzel, kiderül, hogy a hegedűművész majdnem négy évtizeden át is mennyire hűségesen őrizte meg mindazt, amit útravalóul, az előadásra vonatkozóan a zeneszerzőtől kapott.*

Bartók versenyműve az ő előadásában kivételes élmény. Székely, aki ifjú éveiben boszorkányos virtuóz hírében állott, most a hangszeres játék örömeiben csupán anynyira mártózott meg, hogy tolmácsolása keresetten aszkétikusnak, öntetszelgően bölcsnek ne tűnjék. Ám a műről lefejtett mindent, ami a tolmácsolásban esetleges, ami henye dísznek hat, ami olcsó hatású. Az ő előadásában Bartók Hegedűversenye erőtől duzzadó, feszes, szikáran inas kompozíció. Szigorú felfogásával cigányos romantika, szivárványos idill meg nem fér. Ez az előadás nem mossa el a zene drámai konfliktusait, hanem éppen ellenkezőleg, kiküzdí az ellentéteket és feloldásukat is. Játékának aktivitása, feszes mivolta egyáltalán nem mond ellent a zene költőiségének. Pontosság, fegyelem a nagyformák kibontásában, szabad lélegzet, végtelen hajlékonyság a részletek kimunkálásában. Mintha csak Bartók zongorázásának szigorú szabadságát valósítaná meg hegedűjén. A Bartók-mű Székely megfogalmazásában nemcsak a pillanat élménye volt, hanem évekre szóló tanulság is: századunk klasszikusának alkotásait a legteljesebben így, nem romantikus érzelmességgel lehet és kell is megszólaltatni.”

(Népszabadság, 1977. szeptember 28.)

Breuer János

Az Évad legjobb zenekari ill. énekkari művésze díjak 2000/2001

2001-ben a hivatásos szimfonikus zenekarok társulatai titkos szavazással a következő muzsikuskoknak ítelték a 2000/2001 évad legjobb zenekari művésze díjat:

Alexa Lajos
Debreceni Filharmonikus Zenekar

Máthé Győző
Magyar Rádió Szimfonikus Zenekara

Szabó Rozália
MATÁV Szimfonikus Zenekar

Trejer István
MÁV Szimfonikus Zenekar

Kiss József
Nemzeti Filharmonikus Zenekar

Kosztándi István
Szegedi Szimfonikus Zenekar